

rige Regjering, som tilstrækkeligt har kundgjort sig i Forhandlingerne paa Rigsdagen, den nemlig, at der ikke var nogen Enhed eller Enighed imellem dets Medlemmer; man vilde tildeels gaae til modsatte Sider, man vidste ikke idag, hvad man vilde gjøre imorgen. Dette veed Ingen bedre end den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts anden Valgkreds. Han er nemlig i denne Sal kommen med et Forslag, som var ham inspireret af en Minister med det Løfte, at, dersom Forslaget her gik igjennem, saa skulde det blive antaget af Ministeriet, og, da saa den ærede Rigsdagsmand spurgte, om Regjeringen vilde antage hiint Forslag, saa blev det af den selsamme Minister erklæret for aldeles uantageligt. Nu kan man jo ikke antage, at den paagjældende Minister vilde være kommen med Forslaget, dersom han troede, at det ikke vilde blive antaget af hans Colleger; han har altsaa troet at kunne sætte det igjennem i Statsraadet. Denne Usikkerhed, denne Uenighed, denne Mangel paa Sammenhold hos det forrige Ministerium træder nu ogsaa tydeligt frem i de Meddelelser, som ere givne denne Forsamling; thi man vil erindre, at den afgangende Udenrigsminister fremstillede den danske Politikk som gunstig for Bestmagterne, hvorimod den afgangende Krigsminister og Marineminister fremstillede den ganske tydeligt saaledes, at man kunde see, at de ingenlunde havde havt Tillid til Bestmagterne, men derimod stor Mistillid. Man kan saaledes vel tænke sig — dette er et Forsøg paa at forklare Rustningerne, da Ministeriets egen Forklaring er ufyldstgjørende, — at, dersom der paa den ene Side i Ministeriet har været en stor Frygt, — jeg siger ikke nogensomhelst Lyst til at komme Rusland til Hjælp, thi saa vilde jeg ansee hine Ministre for meget ufornuftige Mænd, — men en stor Frygt for at miste Ruslands Bønskab efter Krigen, naar vi under Krigen viste altfor stor Tillid og Tryghed imod de vestlige Magter, og den anden Side af Ministeriet derimod har anset det for fornuftigt og rigtigst — som det ogsaa var — at holde sig saa gode Venner som muligt med Bestmagterne, saa kan man forklare sig, siger jeg, at der er blevet rustet for at demonstrere, men at

man paa den anden Side har stræbt hen til, at disse Rustninger kun skete efter en lille Maalestok, saa kan man forklare sig, hvorfor der blev rustet saa Meget og ikke Mere; thi det var aabenbart for Lidet; dersom det skulde have gjort nogen Nytte.

Det er af flere ærede Medlemmer deels paa- staaet og deels modsagt, at Rustningerne skulde have indre Grunde. I denne Hensende troer jeg, at den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) har Ret; jeg troer ikke, at det forrige Ministerium nogeninde for Alvor har tænkt paa at gjøre, hvad man kalder et Statscoup med Vaabensmagt; men der kan vel have været Duffer og Uelsker vaagne paa enkelte Steder, som kunne have bevæget til at holde Tropperne sammen saalænge som muligt. Man kan jo saaledes ikke gaae tillukke Dinene for det Factum, at, da i Juli Maaned enhver Frygt for noget Overskud maatte være forsvunden, blev alligevel den 13de Bataillon indkaldt til Kjøbenhavn, 14 Dage forinden Frdn. af 26de Juli forrige Aar udkom. Man har maaskee troet, at Folket af Misforntelse med Ministeriet, — hvilken jo var Ministeriet tilstrækkeligt vitterslig, — vilde lade sig forlede til at gjøre saadanne Skridt, hvorved den væbnede Magt kunde komme til at indskrive, og jeg troer, at man kan sige, at der vel kan have været dem, som ikke havde Noget herimod. Men andre indre Grunde, der kunde have bevæget til at foretage Rustninger og forbigaae Rigsdagen, ligger temmelig klart for Dagen. Der er saaledes allerede af min høitærede Nabo peget hen paa den Tilbøielighed, som man i visse Kredse nærer for militaire Skuespil og Samlinger af Tropper; Sigt kjende vi jo her i Landet fra ældre Tider. Og, at man ikke gif til Rigsdagen, er jo overmaade forklarligt; thi, et Par Dage efterat Ministeriet havde faaet Brev paa Rigsdagens Mistillid, at komme med et Andragende om at betros store Penge- summer, det maatte Ministeriet selv finde høist besynderligt og næsten latterligt. Da det desuden er utvivlsomt, at den Tanke, som er udtalt i Frdn. af 26de Juli, allerede har været længe næret, eller at man havde i Sinde i Løbet af Aaret at indfrænte Bevillingsretten,